

Tad R. Callister
Söndagsskolans generalpresident

Föräldrar: Barnens viktigaste lärare i evangeliet.

Hemmet är ju den idealiska platsen för undervisning om Jesu Kristi evangelium.

Ben Carson sa om sig själv: "Jag var klassens sämsta elev i femman." En dag skrev Ben ett matteprov med 30 uppgifter. Eleven bakom honom rättade det och gav tillbaka det. Fröken Williamson började ropa upp elevernas namn för att få veta deras poäng. Till slut kom hon till Ben. Eftersom han skämdes mumlade han svaret. Fröken Williamson tyckte han sa "9", och svarade att för Ben var det en fantastisk förbättring att få 9 rätt av 30. Eleven bakom Ben ropade då: "Inte nio! ... Han hade inga ... rätt." Ben sa att han velat sjunka genom jorden.

Under samma tid stod Bens mamma Sonya inför egna svårigheter. Hon var ett av 24 barn, hade bara gått tre år i skolan och kunde inte läsa. Hon hade gift sig när hon var 13, var skild, hade två söner och fostrade dem i Detroit's ghetto. Trots det var hon helt självförsörjande och hade stark tro på att Gud skulle hjälpa henne och hennes söner om de gjorde sin del.

En dag vände det för henne och hennes söner. Det gick upp för henne att de framgångsrika människor som hon städade hos hade bibliotek – de läste. Efter jobbet gick hon hem och stängde av teven som Ben och hans bror satt och tittade på. Hon sa ungefär: Ni pojkar tittar för mycket på teve. Från och med nu får ni se tre program i veckan. På er lediga tid ska ni gå till biblioteket, läsa två böcker i veckan och lämna in en rapport till mig.

Pojkarna var chockade. Ben sa att han hade aldrig läst en bok i hela sitt liv förutom de han behövt läsa i skolan. De protesterade, de

klagade, de argumenterade, men för-gäves. Ben mindes: "Hon var stenhård. Jag tyckte inte om regeln, men hennes beslutsamhet att hjälpa oss att förbättra vår situation förändrade mitt liv totalt."

Och vilken skillnad det gjorde. I sjuan var han bland de bästa i klassen. Han gick vidare till Yale University på ett stipendium, sedan till John Hopkins Medical School, där han vid 33 års ålder blev chef för barn-neurokirurgi och en världsberömd kirurg. Hur var det möjligt? Till stor del tack vare en mor som, utan många förmåner i livet, gjorde det mesta av sin kallelse som förälder.¹

Skrifterna talar om föräldrarnas roll – att det är deras plikt att lära barnen "läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, och om dopet och den Helige Andens gåva" (L&F 68:25).

Som föräldrar ska vi vara våra barns främsta lärare och exempel i evangeliet – inte biskopen, Söndagsskolan, Unga kvinnor eller Unga män utan föräldrarna. Som deras främsta lärare i evangeliet kan vi lära dem om försöningens kraft och verklighet – om deras identitet och gudomliga bestäm-melse – och på så sätt ge dem en fast grund att bygga på. Hemmet är ju den idealiska platsen för undervisning om Jesu Kristi evangelium.

För ungefär ett år sedan var jag på uppdrag i Beirut i Libanon. När jag var där fick jag höra talas om en 12-årig

flicka som hette Sarah. Hennes föräldrar och två äldre syskon hade blivit omvända till kyrkan i Rumänien, men blev sedan tvungna att åka tillbaka till sitt hemland när Sarah bara var 7 år. I deras hemland fanns inte kyrkan, inga organiserade enheter, varken söndagsskola eller Unga kvinnors program. Efter fem år fick familjen veta att det fanns en gren i Beirut och alldeles innan jag kom skickade de dit sin 12-åriga dotter, i sällskap av äldre syskon, för att döpas. När jag var där hade vi en brasafton om frälsningsplanen. Flera gånger räckte Sarah upp handen och besvarade frågorna.

Efter mötet, då jag visste att hon nästan aldrig hade varit i kontakt med kyrkan, frågade jag henne: "Sara, hur visste du svaren på frågorna?" Hon svarade genast: "De har min mamma lärt mig." De hade inte kyrkan i sitt område, men de hade evangeliet i sitt hem. Hennes mamma var hennes främsta lärare i evangeliet.

Det var Enos som sa: "De ord jag ofta hade hört min far tala om evigt liv och de heligas glädje sjönk in djupt i mitt hjärta" (Enos 1:3). Det är inget tvivel om vem Enos främsta lärare om evangeliet var.

Jag minns hur far brukade koppla av framför eldstaden och läsa skrifterna och andra bra böcker, och jag brukade sträcka ut mig bredvid honom. Jag minns korten han hade i bröstfickan med citat från skrifterna och Shakespeare och nya ord som han skulle lägga på minnet och lära sig. Jag minns frågorna och samtalen om evangeliet vid middagsbordet. Jag minns de många gånger då far tog med mig för att besöka de gamla – hur vi stannade till för att köpa glass åt en, en kycklingmiddag åt en annan eller hans handslag med lite pengar i när vi sa adjö. Jag minns den goda känslan och att jag ville bli som han.

Jag minns hur mor, vid 90 års ålder eller så, lagade mat i sitt lägenhetskök för att sedan gå ut med en bricka med mat. Jag frågade henne vart hon var på väg. Hon svarade: "Jag ska gå med lite mat till de äldre." Jag tänkte för mig själv: "Mamma, du är ju äldre." Jag kan aldrig nog uttrycka min tacksamhet för mina föräldrar, som var mina främsta lärare i evangeliet.

En av de mest betydelsefulla saker vi kan göra som föräldrar är att lära våra barn om bönen kraft, inte bara att be. När jag var omkring 17 år knäböjde jag vid min säng och bad min aftonbön. Utan att jag märkte det stod mor i dörren. När jag var färdig sa hon: "Tad, ber du att Herren ska hjälpa dig finna en bra fru?"

Hennes fråga gjorde mig helt ställd. Det var inget jag ens hade haft en tanke på. Mina tankar kretsade kring basket och skolan. Så jag sa "nej" och hon svarade: "Men det borde du. Det blir det viktigaste valet du någonsin gör." Hennes ord sjönk djupt in i mitt hjärta och de följande sex åren bad jag

att Herren skulle hjälpa mig att finna en bra fru. Och som han besvarade den bönen!

Som föräldrar kan vi lära våra barn att be om sådant som har evig betydelse: att be om styrka att vara moraliskt rena i en värld med stora utmaningar, att vara lydiga och att ha modet att stå för det rätta.

Utän tvivel ber de flesta av våra ungdomar sina kvällsböner, men det kanske är så att många av dem har svårt för vanan med personliga morgonböner. Som föräldrar, som deras främsta lärare evangeliet, kan vi rätta till det. Vilken förälder i Mormons bok skulle ha låtit sina söner marschera ut till fronten utan bröstplåt och sköld och svärd att försvara sig mot fiendens kanske dödande slag? Men hur många av oss låter inte våra barn gå hemifrån varje morgon till det farligaste av alla slagfält, för att möta Satan och hans oräkneliga frestelser, utan sin andliga bröstplåt och sköld och svärd som kommer av bönen skyddande kraft? Herren sa: "Be alltid ... så att du kan besegra Satan" (L&F 10:5).

Som föräldrar kan vi hjälpa till att i våra barn inpränta vanan och kraften i att hålla morgonbön.

Vi kan också lära våra barn att använda tiden på ett klokt sätt. Ibland, precis som Sonya Carson, behöver vi sätta ner foten, kärleksfullt men bestämt, för att begränsa våra barns tid framför teven och andra elektroniska enheter som i många fall börjar ta över deras liv. Istället kan vi behöva styra deras tid till mer produktivt, evangelieinriktat, arbete. Det kanske möter motstånd i början, en del klagomål, men liksom Sonya Carson behöver vi ha visionen och beslutsamheten att hålla fast vid det. En dag kommer våra barn att förstå och uppskatta det vi har gjort. Om vi inte gör detta, vem kommer då göra det?

Vi kan alla fråga oss själva: Ger vi våra barn våra bästa andliga, intellektuella och kreativa insatser, eller får de det som blir över av vår tid och våra talanger sedan vi har gett allt i våra ämbeten i kyrkan eller i vårt yrke? I livet härefter vet jag inte om titlar som biskop eller hjälpföreningens president kommer att finnas kvar, men jag vet att titlarna man och hustru, far och mor kommer att finnas kvar och vördas, i evighet. Det är en anledning till att det är så viktigt att hedra vårt ansvar som föräldrar här på jorden, så att vi kan förbereda oss för ännu större, men liknande, ansvar i livet härefter.

Som föräldrar kan vi gå vidare med vetskapen att Gud aldrig lämnar oss ensamma. Gud ger oss aldrig ett ansvar utan att erbjuda gudomlig hjälp – om det kan jag vittna. Må vi i vår gudomliga roll som föräldrar, i samarbete med Gud, bli våra barns främsta lärare och exempel i evangeliet. Det ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Se Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Äldste Jörg Klebingat
i de sjuttios kворum

Att närma sig Guds tron med tillförsikt

Genom att tillämpa Jesu Kristi försoning kan du börja öka din andliga tillförsikt idag, om du är villig att lyssna och handla.

På en skala från ett till tio, hur skulle du rangordna din andliga tillförsikt inför Gud? Har du ett personligt vittnesbörd om att dina nuvarande uppoffringar som en sista dagars helig räcker till för att arva evigt liv? Kan du inom dig säga att din himmelske Fader är nöjd med dig? Vilka tankar skulle dyka upp om du skulle ha en personlig intervju med din Frälsare om en minut? Skulle synden, ånger och brister dominera din självbild eller skulle du bara känna dig glatt förvåntansfull? Skulle du möta eller undvika hans blick? Skulle du dröja vid dörren eller tillitsfullt gå fram till honom?

Närhelst motståndaren inte kan övertala ofullkomliga men ändå strävsamma heliga som dig att överge din tro på en personlig och kärleksfull Gud, driver han en ondskefull kampanj för att skapa så stort avstånd som möjligt mellan dig och Gud. Motståndaren vet att tro på Kristus – en sådan tro som leder till en ständig ström av barmhärtighet och till och med mäktiga underverk – går hand i hand med en personlig förtröstan på att man strävar efter att välja det rätta. Av den anledningen söker han nå ditt hjärta så att han säga lögner – lögner som

att vår himmelske Fader är besviken på dig, att försoningen inte kan hjälpa dig, att det inte ens är värt att försöka, att alla andra är bättre än du, att du är ovärdig, och tusen variationer på samma ondskefulla tema.

Så länge du tillåter dessa röster att urholka din själ kan du inte närma dig Guds tron med sann tillförsikt. Vad du än gör, vad du än ber om, vilka förhoppningar om ett under du än må ha, finns det alltid tillräckligt med självtvivel som tär på din tro – inte endast din tro på Gud utan också din självtillit. Att leva efter evangeliet på det här sättet är inte roligt, och inte heller är det särskilt hälsosamt. Framför allt är det helt onödigt! Beslutet att förändra dig är ditt, och bara ditt.

Jag vill ta upp sex praktiska förslag som om de används skingrar dessa ondskefulla röster och återställer det slags frid, den förvissning och den andliga tillförsikt som du kan ha om du bara vill. Oavsett var du placerade dig på skalan mellan ett och tio kan du genom att tillämpa Jesu Kristi försoning börja öka din andliga tillförsikt i dag, om du är villig att lyssna och handla. Jag ska tala frispråkigt och hoppas kunna bygga upp och inte förnärma.